

Съ свойтъ притчи между светцитѣ,
 Казаль е глупость между глущитѣ,
 И неа свѣтътъ до днесъ повтаря —
 „Бой се отъ бога, почитай царя“!

Свещенна глупость!... —,

„свещенна глупость“, която е обградена съ „лъжа и робство“.

Тѣй върви свѣтътъ! Лъжа и робство
 На тая пуста земя царува!
 И като залогъ изъ родъ въ потомство
 День и ноць — вѣчно тукъ прѣминува.

Но картината на злото ще се промѣни: красотата е живота, живота е борба; — борбата ще тури край на старото робство и ще постави началото на новъ животъ, пълень съ хубость и съ красота. Ако „великолѣпнето на дѣйствителното“ (а дѣйствителното е живота) зависи отъ възстановение хармонията въ свѣта, при която „естетическитѣ качества“ на нѣщата ще ни се виждатъ съ тѣхната нормална субжективностъ, не слѣдвало ли би да допуснемъ, че само борбата ще възстанови тая хармония, условията, отъ които зависи да се забѣлжватъ всичкитѣ „естетически качества на нѣщата“, че само при нормални условия е възможно да се прояви „есенцията на хубавото“? Ще ти се да прѣдположишъ, че това е така, че то не може да бжде другояче, и че картината, която ни рисува поетѣтъ въ послѣднитѣ редове на своята Борба не сж фантазия, а дългъ, разумна повеля:

И въ това царство кърваво, грѣшно,
 Царство на подлостъ, развратъ и сълзи,
 Царство на скърби — зло безконечно!
 Кипи борбата и съ стѣпки бързи